

אָנִי מִכִּיּוֹן בְּלִינְצ'ס וּמִתְכוּנָן לְסִפּוּר סִפּוּר

יום אחד חזרתי מהעבודה מקדם מהרגיל. הרבה זמן לא חזרתי הביתה מקדם כל כך, אז החלטתי לפנק קצת את יובל.

יובל היה עסוק נורא. הוא ישב בחדר שלו, מרכז במחשב. שאלתי אותו איך הוא רוצה שאני אפנק אותו, ובלי להסתובב הוא ענה את התשובה הרגילה שלו לימים מיוחדים:

”תעשה לי בלינצ'ס ותספר לי ספור.”

”איזה סוג של ספור?” שאלתי. לא תמיד יש ליובל אותו מצב רוח. לפעמים הוא רוצה ספורים על רוחות רפאים, לפעמים על אבירים. פעם מותחים, פעם אחרת מצחיקים. צריך לשאל.

יובל לא ענה. הוא הסתכל ברכוז ביער שבו עמד קלאוד, גבור המשחק. הוא כבר נצח את כל הבוסים, ועכשו נשאר לו רק למצא את העולם שבו מסתתר ספירוס הרשע,

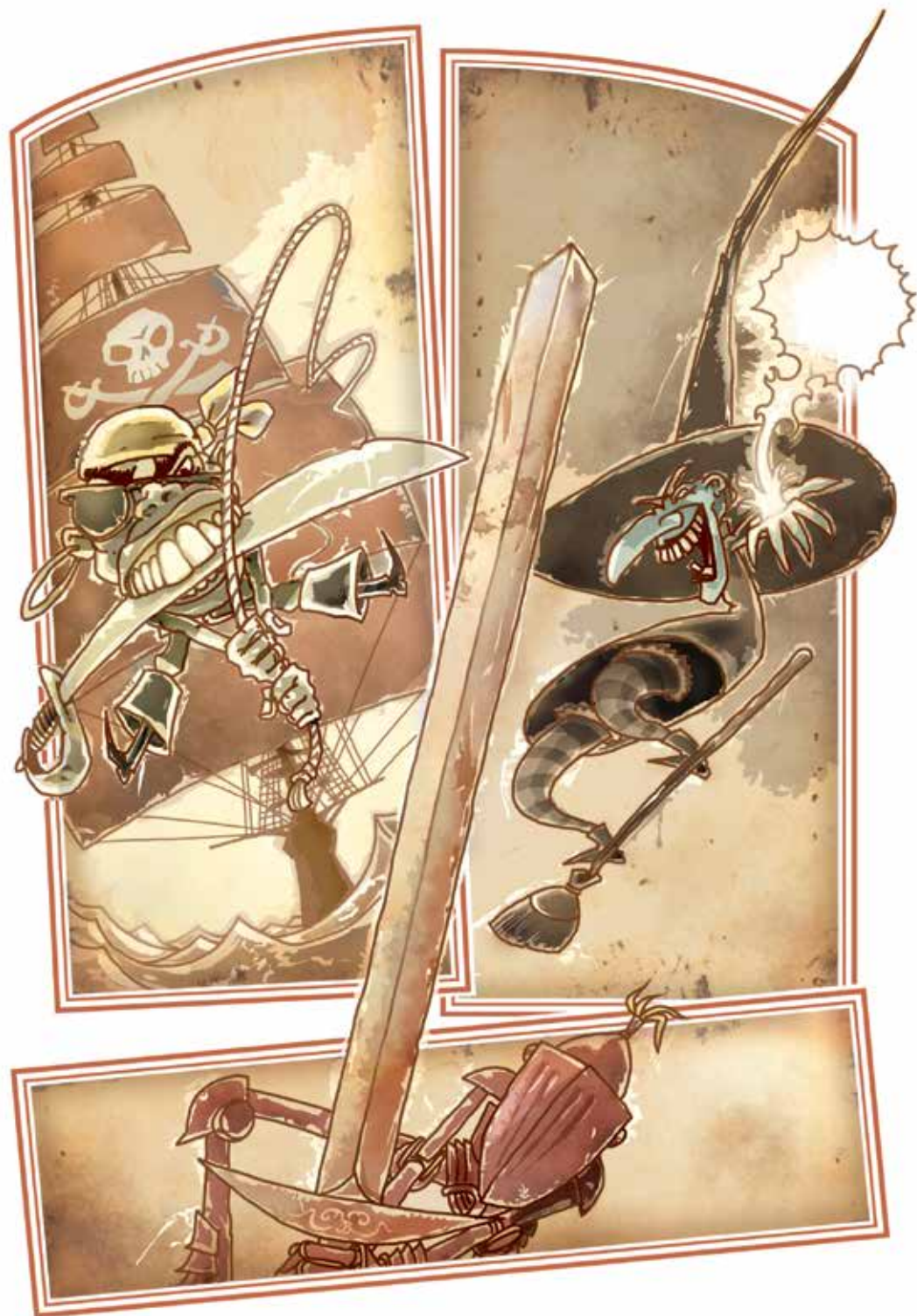
הבוֹס הָאֲחֵרוֹן. כָּבֵר יוֹמִים נֶאֱבָק יוֹבֵל בְּשָׁלֵב הַכִּי קָשָׁה בְּפִינָל
פְּנִטְזִי, וְלֹא מִצְלִיחַ לְעֵבֵר אוֹתוֹ.

"אֵיזָה סִפּוּר?" נִסִּיתִי שׁוֹב.

"הֲרִפְתָּ קֹאוֹת, " רָטַן יוֹבֵל, וְאִזּוֹ הִתְכוּפֶּף לְעֵבֵר מִסֶּךְ הַמַּחֲשֵׁב,
הִזִּיז אֶת הָעֵכָבֵר יְמִינָה, הִזִּיז שְׁמֹאלָהּ, לָחֵץ כַּמָּה פְּעָמִים עַל
הַמָּקֵשׁ הַשְּׂמָאֵלִי, הִזִּיז קְדִימָה, עוֹד לְחִיצָה אַחַת נְחוּשָׁה, וְאִזּוֹ
קִפֵּץ, דִּלֵּג וְצָעַק, "יֵשׁ! יֵשׁ! יֵשׁ!" הִיעֵר הִתְחַלֵּף לְאַרְמוֹן,
יוֹבֵל מֵהָר לְשִׁמּוֹר אֶת הַשָּׁלֵב הַחֲדָשׁ.

"אַחֲלָה, " אָמַרְתִּי וּפְנִיתִי לְמַטְבַּח, מִשְׁאִיר אֶת יוֹבֵל מִפְּזוֹ.
בְּמַטְבַּח לְקַחְתִּי קַעֲרָה גְדוֹלָה, שְׁפַכְתִּי קִמַּח, סֶכֶר, חֶלֶב,
בִּיצִים וּמְעֵט שֶׁמֶן וְעֵרַבְתִּי עַד שֶׁהִיְתָה עֶסֶה נוֹזְלִית כְּזֹאת,
שֶׁבְּסִפְרֵי הַבְּשׂוּל קוֹרְאִים לָהּ בְּלִילָה. צְרִיךְ לְעֵרֵב טוֹב טוֹב,
שֶׁלֹּא יִהְיוּ גוּשֵׁי קִמַּח בְּבִלְיִנְצ'ס. זֶה גְרוּעַ. יוֹבֵל שׁוֹנֵא גוּשֵׁי
קִמַּח בְּבִלְיִנְצ'ס.

עֲמַדְתִּי לְיַד הַקַּעֲרָה, עֵרַבְתִּי וְתַכְנַנְתִּי אֶת הַסִּפּוּר. אֲבִירִים
טָפְסוּ מֵהַקַּעֲרָה, קִפְצוּ עַל קְלָפוֹת הַבִּיצִים שֶׁעַל הַשֵּׁשׁ, נֶאֱבָקוּ
בְּמַכְשָׁפָה שֶׁעֲמָדָה עַל שְׁקִית הַקִּמַּח וְיָרְתָה בָּהֶם גְּצִי אֵשׁ.
סִירַת מְפָרְשִׁים שָׁטָה בְּבִלְיָלָה, וּמִמְנָה דִּלְגוֹ שְׁלוּשָׁה שׁוֹדְרֵי
יָם אֲכֹזְרִיִּים שֶׁהִתְכּוֹנְנוּ לְעֹזֵר לְמַכְשָׁפָה בְּמִלְחַמָּתָהּ בְּאֲבִירִים.
בְּקִצּוֹר, הִתְאַרְגַּן לִי סִפּוּר מְעֻלָּה לְיוֹבֵל.

יֹוֹבֵל יָשָׁב בְּחֶדֶר שְׁלוֹ וְשָׁחַק בְּפִלִּי־סִטִּישָׁן, מִתְרַגֵּעַ אַחֲרַי
הִהְתְּרַגְּשׁוֹת. כְּשֶׁנִּכְנַסְתִּי, הוּא הִפְסִיק, כִּכָּה אֶת הַטְּלוּיָזִיהַ,
לָקַח אֶת הַצִּלְחַת עִם עֶרְמַת הַבְּלִינְצ'ס הַגְּבוּוּהָ וְאֶת כּוֹס
הַקּוֹלָה (גַּם הִיא חֵלֶק מֵהַפְּנוּק) וְאָמַר, "סְפוּר."
קָצַר כְּזֶה. יָעִיל. לֹא אָמַר, "בְּבִקְשָׁה", לֹא "אֲנִי רוֹצֶה". רַק
"סְפוּר". וּמִפְּנֵי שְׁזֶה הָיָה יוֹם הַפְּנוּק שְׁלוֹ, בְּכֻלָּל לֹא אָמַרְתִּי
לוֹ שְׁזֶה לֹא מִנְמָס לְדַבֵּר כִּכָּה לְאָבָא. אִפְלוּ קִצַּת נְהַנִּיתִי. לֹא
מִחֶסֶר הַנִּימוּס. מִהֶרְצוֹן שְׁלוֹ לְשִׁמְעַ.

הִתְיַשְׁבֵּתִי לִידוֹ וְנִשְׁעַנְתִּי אַחֲוֶרָה, כְּמוֹ תְּמִיד כְּשֶׁאֲנִי מְסַפֵּר
לְיֹוֹבֵל סְפוּרִים, וְהִתְכּוֹנְנֵתִי לְהִתְחִיל. אֲבָל פְּתֹאוֹם, כִּכָּה, בְּלִי
הַכָּנָה וּבְלִי הַסֵּבֵר, לֹא הָיָה לִי מָה לְסַפֵּר. סְפוּר הָאֲבִירִים
הַמוֹתַח שֶׁתְּכַנְנֵתִי כְּשֶׁטְּגַנְתִּי אֶת הַבְּלִינְצ'ס נֶעְלָם, וְהָרֵאשׁ
שְׁלִי כָּאֵלּוֹ הִתְרוֹקֵן מִכָּל הַסְּפוּרִים בְּעוֹלָם. הַסֵּתְפֵלְתִי עַל
יֹוֹבֵל. נִשְׁאַרוּ לוֹ רַק שְׁנֵי בְּלִינְצ'ס וְטִפַּת קוֹלָה בְּכוֹס. הוּא
הָיָה רָעֵב הַרְבֵּה יוֹתֵר מִשְׁחֵשְׁבֵתִי.

"נו?" לְיֹוֹבֵל לֹא הָיְתָה סְבֻלָּנוֹת. שׁוֹב רְצִיתִי לְהַגִּיד לוֹ
לְהִיּוֹת מִנְמָס, וְשׁוֹב לֹא אָמַרְתִּי. רַק חֵשְׁבֵתִי אֵיךְ לְהִתְחִיל
אֶת הַסְּפוּר, אֲבָל לֹא יָדַעְתִּי בְּכֻלָּל.
"לָמָּה אַתָּה לֹא מְסַפֵּר?" אָמַר יֹוֹבֵל בְּפֶה מָלֵא בְּבִלִּינְצ'
הַלְפָנַי אַחֲרוֹן.

לא הייתה לי בררה, אבל לא היה לי ספור. לקחתי אויר
מלוא הראות, פתחתי את הפה, וכך אמרתי:
"פעם אחת, בארץ רחוקה מאוד, חי לו נסיד, והוא אהב
מאוד את הנסיכה והתחתן איתה, והם חיו באשר ועשר."
הבלינצ' הלפני אחרון כמעט נפל ליובל מהפה מרב
תדהמה. הפה שלו נשאר פתוח, ושם, על הלשון, שטה
חתיכת בלינצ' קטנה בתוך ברכה של קולה. הרבה ספורים
יובל שמע ממני, אבל אף אחד לא היה קצור כל כך ומשלם
כל כך.

"ו...?" שאל יובל.

"ו... מה?" עניתי.

"ו... איפה הספור?"

"זה היה הספור."

"זה לא היה שום ספור, פסק יובל (הוא מבין מצין

בספורים). "זה היה ספור קמצני."

"מה כל כך קמצני בספור הזה?"

"מה כל כך קמצני? מה כל כך קמצני? אתה צוחק עלי?

למשל – באיזו ארץ?"

"מה?"

"באיזו ארץ חי הנסיד? התעצבן יובל.

"בְּאֵיזוֹ אֶרֶץ? בְּאֵמֶת בְּאֵיזוֹ אֶרֶץ?" הִמְהַמְתִּי. "אֵה, כֵּן, בְּבוּלְגָרִיהַ."

"בוּלְגָרִיהַ? יָפֵה, זֶה כְּבָר יוֹתֵר טוֹב," אָמַר יוֹבֵל. "וְאֵיךְ קָרְאוּ לְנָסִיךְ הַזֶּה?"

"אֵהמִמֶּמָּ... הַנָּסִיךְ בוּלְיָגְרוֹב. כְּרִיסְטִיאֲנוּ בוּלְיָגְרוֹב." הִפְעַם לֹא הֵייתִי צָרִיךְ לְהִמְהַם הַרְבֵּה.

"הַמְצֵאתָ אֶת הַשֵּׁם הַזֶּה עֲכָשׁוּ, נָכוֹן?" שָׁאַל יוֹבֵל.

"לֹא, נִשְׁבַּע לְךָ, כִּכָּה קָרְאוּ לוֹ. סֵתֶם שְׂכַחְתִּי לְהַגִּיד."

"וְלֵה? אֵיךְ קָרְאוּ לָהּ?"

"הַרוֹזֶנֶת בוּלְיָגְרוֹבַה," אָמַרְתִּי, וְכִשְׂרָאִיתִי אֶת הַמַּבֵּט הַנוֹזֵף שֶׁל יוֹבֵל, מִהֲרַתִּי לְשַׁנּוֹת לְשֵׁם פְּחוֹת קִמְצָנִי. בְּאֵמֶת, עַל מָה חָשַׁבְתִּי? נָסִיךְ בוּלְיָגְרוֹב וְרוֹזֶנֶת בוּלְיָגְרוֹבַה? זֶה לֹא רַק קִמְצָנִי, זֶה אֶפְלוּ עֲצָלָנִי. "סְלִיחָה, הַרוֹזֶנֶת הַעֲלִיּוֹנָה בְּרִיגִיטָה סְטוּיִצ'קוֹב."

יוֹבֵל נִרְאָה מְרֻצָּה. לֹא בְּכָל יוֹם נִתְקַלְמִים בְּשֵׁם כָּל כָּךְ מְכַבֵּד.

"אֲזַ פַּעַם אַחַת," הוּא סִכַּם, "חִי לוֹ בְּבוּלְגָרִיהַ הַנָּסִיךְ בוּלְיָגְרוֹב, שֶׁהִיָּה הַנָּסִיךְ הַ... הַבְּלוֹנְדִינִי? הוּא הִיָּה בְּלוֹנְדִינִי?" שָׁאַל יוֹבֵל.

"שְׁטַנִּי," אָמַרְתִּי לְיוֹבֵל, כִּי כְּבָר לֹא רָצִיתִי לְהִתְקַמְצֵן,

וְשִׁטְנִי זֶה צָבַע שְׂלֵא מְשַׁתְּמָשִׁים בּוֹ כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה. בְּטַח לֹא
בְּסִפּוּרִים לִילָדִים.

"שִׁטְנִי," הַסִּפֵּים יוֹבֵל. "וְהוּא אָהֵב מְאֹד אֶת הַנְּסִיכָה
הַבּוֹלְגֵרִיהַ הַרוֹזְנֵת הָעֲלִיוֹנָה בְּרִיגִיטָה סְטוּיֶצ'קוֹב, שֶׁהִיְתָה...
בְּלוֹנְדִינִית?"

"בְּרוֹנְטִית," הִיִּיתִי רָחֵב לֵב.

"בְּרוֹנְטִית," שָׂמַח יוֹבֵל, אֲבָל מִיֵּד הִזְעִיף פָּנָיִם, "וְהִתְחַתֵּן
אִתָּה, וְהֵם חָיוּ בְּאֶשֶׁר וְעֶשֶׂר. זֶהוּ? זֶה הַסִּפּוּר? מָה קָרָה לָהֶם
עוֹד? אֲנִי בְּטוֹחַ שֶׁקָּרוּ שָׁם בְּבוֹלְגֵרִיהַ עוֹד כָּל מֵינֵי דְבָרִים.
לְמַשָּׁל... מָתִי הֵם הִתְאַהֲבוּ בְּדִיוֹק? בְּקִיץ? בַּחֲרֹף? אֵיךְ הֵם
נִפְגָּשׁוּ?"

וּבִבְת אַחַת הוֹפִיעַ הַסִּפּוּר מִחֲדָשׁ. יֵשׁ לְיוֹבֵל מִיֵּן דֶּרֶךְ כְּזֹאת
לְשֹׂאֵל אוֹתִי שְׂאֵלוֹת. קְצָרוֹת, אֲבָל מְדִיקוֹת. אֲמַנָּם הַסִּפּוּר הִיָּה
מְצִיץ, אֲבָל הִיָּה צָרִיךְ לְהוֹסִיף לוֹ כַּמָּה פְּרָטִים קְטָנִים שֶׁיִּתְּאָרוּ
מָה קָרָה שָׁם בְּאֵמֶת. לְמַשָּׁל, הַתְּחִרִיּוֹת הַקְּשׁוֹת בְּבוֹלְגֵרִיהַ,
הָאוֹיְבִים הַרוֹמָנִים הָאֲכֻזָּרִים, הַמִּתְנַקֵּשׁ הָאִים שֶׁהֵם שָׁלְחוּ,
וְאֵיךְ בּוֹלְגֵרוֹב נִצַּל מִמּוֹת נוֹרָאִי. בְּעֶצֶם, הוּא נִצַּל פְּעַמִּים.
אֲבָל לְמָה לְהַקְדִּים אֶת הַמְּאָחֵר?

יוֹבֵל יָדַע שֶׁזֶה מָה שֶׁיִּקְרָה לִי. הוּא נִשְׁעַן אַחֲרָהּ, לִטַף אֶת
בְּטָנוֹ הַמְּלֵאָה, הַתְּכַסָּה בְּשִׁמְיכָה וְחִכָּה לְהַמְשִׁךְ.